



# BIBLIA

*Az augusztusi elmélkedéseket Szabó Gyula (Mezőörs), a szeptemberiekét Bulányi György (Budapest) készítette.*

## Augusztus 3. — Évközi 18. vasárnap — Mt 14,13–21 — Gyógyítani és életet adni

Jézus rokoni kapcsolatban volt Keresztelő Szent Jánossal. A Keresztelőt Jézus útelőkészítőjének is szoktuk mondani. Amikor Jézus értesült a Keresztelő kivégzéséről, mélyen megrázhatta a hír. Ez lesz a sorsa annak, aki a hatalom bajuszát húzogatja. S itt nemcsak Heródesre, hanem a vallási vezetőkre is gondolok.

Jézus visszavonul egy magányos helyre, hogy értelemmel és szívvel is feldolgozza a történetet. Keresztelő János sorsában valószínűleg felfedezte saját sorsát is. Így jár az, aki megalkuvást nem ismerően mindvégig hű marad.

Am Jézus sokkal nagyobb volt annál, mintsem önmaga fölött siránkozzon: János tragédiájában Isten ügyének be

nem fogadását is érezte. Milyen lehetőségei vannak ebben a világban a jónak, Isten ügyének?!

A nép felfedezte Jézus búvóhelyét, s elment hozzá. Jézusnak megesett a szíve rajtuk. Képes volt saját fájdalom felülkerekedni, s teljesítette kéréseiket. Gyógyított. Egészen estig. Gyógyítani csak azt lehet, aki akar gyógyulni, vagyis felfedezi, hogy beteg. Felkel, s elmegy ahhoz, aki képes segíteni. Ma a tömeges kuruzslás korszakát éljük. Az emberorvosok csak a földi testet akarják gyógyítani, mert már nem tudnak arról, hogy az ember nemcsak test, hanem lélek is, és halhatatlan szellem. Ha igazán gyógyítani akarnának, akkor először szellememberré kellene válniuk. Így legfeljebb

## Augusztus 10. — Évközi 19. vasárnap — Mt 14,22–33 — Eldobni mankóinkat

Jézus a vízen jár. Jó racionalista barátaink mosolyogva, viccesen mondják: tudta, hol vannak a cölöpök...

Tulajdonképpen erről szól az élet. Ki merünk-e lépni biztonságot nyújtó bástyáink mögül? Az ember hajlamos arra, hogy körülbástyázza magát, bebiztosítsa a jövőjét. Manapság kulcsfogalom-má vált a létbiztonság. Ezen természetesen az anyagiakat értik. Szomorúan kell látnunk a Bokorban is két végletet: Az egyik elspiritualizálja, nagyon komolytalanul kezeli azt a tényt, hogy az anyagvilágban élünk, s egyáltalán nem foglalkozik ezzel a kérdéssel, de egyébként elvárja Istentől és minden más embertől, hogy segítsenek rajta. A másik véglet pedig annyira beleveti magát a megélhetésért való küzdelembe, hogy

már nem is imádkozik, egysíkú, kizárólag racionális gondolkodásúvá lett...

Az élet egy hatalmas játék. Öntudatra ébredés. Önmagunk, felsőbb szellemi részünk megtapasztalása, a Szentlélekkel – a Szellemmel való találkozás... –, de ehhez el kell engedni a fogódzókat. Isten állandóan ki akar csalogatni minket biztonságosan, kényelmesen berendezett csónakjainkból. Péternek volt bátorsága, hogy kilépjön Jézus felé. Am rögtön jöttek a félelmetes hullámok. S Péter megrettent. De Jézus megmentette.

Isten mindenkinek adott hivatást és küldetést, vagyis feladatot ebben a világban. S ehhez hozzáigazított, megadott minden lehetőséget is, hogy tudjuk teljesíteni feladatunkat. Am a fel-

fájdalmat tudnak csillapítani. Igen sokan ezoterikus módon, egy-egy módszert megtanulva, az ember anyagi-földi természetét figyelembe nem véve próbálkoznak. Ha már változni kell, másokhoz igazodni, áldozatot hozni, akkor elfogy a lelkesedés. Nem tudnak mit kezdeni a szenvedő Krisztussal.

Jézus tehát gyógyított, majd jóllakatta őket. Az apostolok nem hitték, hogy ekkora tömeggel elbírnak. Közgazdaságilag nem volt meg mindehhez a kellő alapozás. Kevés volt az étel ennyi embernek. Tipikusan materialista fel fogás. Ha nem látom valaminek az anyagi vagy más hátterét, már itt és most, akkor nem fogok hozzá semmihez. Ebből a gondolkozásból csak a hit hiányzik. Pusztán az emberi erőfeszítésre építenek, a gondviselést kizárják. Ha a motiváció nemes, Istennek tetsző, akkor számíthatunk az Ő segítségére. Alig várja, hogy legyenek lelkek, akik tesznek valamit Isten Országáért.

Ma hazánkban nem pénzühiány, nem strukturális válság van, hanem az emberrel, legbensőbb részével van baj. Borzasztóan sok okos ember van, mégis egyre lejjebb csúszunk. A Szellem, a Magasabb Világ nélkül nem tudunk gyógyítani és életet adni.

nőttek reálisan gondolkodnak – vagyis teljesen materialistán, hitetlenül –, s már kisiskolás korban lebeszélük a diákokat, például a továbbtanulásról, mondván, „nincs elég pontod, sem tehetséged hozzá...”, pedig legbelül mindenki tudja, mi a feladata ebben a világban. S amikor nem a nekünk adott sorsot-utat járjuk, akkor bezárunk Isten előtt.

Szeretni annyit, mint észrevenni a másokban, hogy mivé válhat. Ezt az édesanyák tudják legjobban, mert olyan szoros a kapcsolatuk gyermekeikkel. Igazán a szívével lát jól az ember. Képes vagyok-e elengedni saját mankóimat, s rá merek-e hagyatkozni Istenre? Hiszen csak ekkor tapasztalhatom meg segítségét!

## Augusztus 15. — Nagyboldogasszony ünnepe — Lk 1,39–56 — Visszatérni a gyökereinkhez

Katolikus módon fogalmazva nem „Nagyboldogasszony” a helyes elnevezés, hanem Szűz Mária mennybevétele. Sajnos népünk még ezer év nyugati kereszténység után sem így nevezi ezt az ünnepet. Ismerős, hogy számos Boldogasszony-ünnepünk van még: Kisboldogasszony, Gyertyaszentelő Boldogasszony, Gyümölcsoltó Boldogasszony, Sarlós Boldogasszony...

Néhány évtizeddel ezelőtt Erdélyben, Tatárlakán találtak egy ékírásos,

nyakban hordható feliratot. Most nem térek ki az ékírás-rovásírás folyamatos egymásra épülésére... A lényeg az, hogy a következő felirat volt ezen: „Boldogasszony Anyánk, óvj, védj minket Nap Atyánk orcája előtt!”

Szerintem őshonos nép vagyunk ezen a tájon, s erre egyik szép bizonyíték ez a több mint hétezer-ötszáz éves lelet. Sajnos diákjaink nem tanulhatnak erről, mert nem fér bele az európai gondolkodásba, amely római és görög

alapokra épül – mindegyik dekadens civilizáció volt –, hogy Erdélyben található Európa legrégebb írásos emléke.

Meg kell emlékeznünk Daczó Árpád ferences szerzetes Csíksomlyó titka című, tudományos és nagyon alapos könyvéről, amelyben a csíksomlyói Babba Máriáról, Boldogasszonyról ír. Mindenesetre le kell szögeznünk, hogy tisztelete-szeretete nem kétezer éves, hanem annál egy kicsit ősbibb.

Középkori templomaink falfreskóin gyakori kép a köpönyeges Madonna. Köpönyegét széttárva óvja, védi gyermekeit, s az ábrázolásban az embereket a Boldogasszony oltalmát jelképező kirtárt köpeny alá rajzolják.

Gyakran találkozunk a gyermekrajzokon is hasonló ösképpel. A kicsik egé-

szen addig, amíg „képzett” óvónők nem tanítják meg őket ostobaságokat rajzolni, gyakran rajzolják édesanyjukat – a földit, vagy az égit? – földig érő hajjal.

Csíksomlyón a Napba öltözött Boldogasszonyt tisztelik. A megfelelések rendjében a Nap Istent idézi meg. Nem a Nap az Isten, csak őrá emlékeztet.

Ahogy Boldogasszony is Napba öltözik, úgy kell nekünk is Napba öltözöttnek lennünk.

Meggyőződésem, hogy hagyományaink, ősi gyökereinek felfedezése, gazdagságuk újbóli megélése igen közel visz minket gyökereinkhez és Istenhez is.

## Augusztus 24. — Évközi 21. vasárnap — Mt 16,13–20 — Sziklára építkezni

Jézus sziklára szeret építkezni. Miért nevezi Pétert sziklának, amikor nagyon jól tudja, mennyire bizonytalan még. Azért, mert Péter képes volt a nem test és vér szerinti gondolkodásra, hanem szellemi látással rendelkezett.

A legtöbb ember nem képes erre. Gondolatait, látásmódját meghatározzák az ösztönös, illetve a vér szerinti, törzsi kötelékek. A legtöbben egyszerűen képtelenek a nemzeti hovatartozáson túl, világméretekben látni és gondolkodni. Péter, úgy tűnik, másmilyen volt: alkalmas arra, hogy az Atyától jövő impulzusokat felfogja és továbbadja.

Azt gondolom, hogy a tanítványok mai kiválasztásakor is ez kellene, hogy a fő szempont legyen. Tehát képesnek kell lennünk a magasabb inspirációk befogadására, másrészt kősziklának kell lennünk, tehát a kirtartás és a hűségnek megmaradás képességével is rendelkezünk kell.

Péter igen hosszú utat járt be, amíg eljutott a szeretet legmagasabb fokára, mert Jézus szerint senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja barátaiért.

De voltak nagyon jó jelek már az elején. Képes volt Jézusért feladni addigi egzisztenciáját. Lelkes volt. Néha túlzásokba is esett – még anyósát is meg-

gyógyította... (Ez csak tréfa! – de tény.) Az egyik legjobb barátja és tanítványa volt a Mesternek. Levágta a főpap szolgájának a fülét... aztán elfutott. Háromszor megtagadta Jézust, de később meghalt érte, s a hagyomány szerint azt kérte, ne úgy feszítsék keresztre, ahogy Jézust, mert nem méltó arra, hanem fejjel lefelé. Csodálatos ember és tanítvány volt.

Egy kicsit mi is ilyenek vagyunk. Végig tudunk-e menni mi is azon az úton, amelyen maga Péter is járt? Kirtartásra, hosszútávon gondolkodásra neveljük-e önmagunkat? Megvan-e bennünk az a hatalmas hit és Istenre hagyatkozás, amely megvolt Péterben?

## Szeptember 7. — Évközi 23. vasárnap — Mt 18,15–20 — Testvéri bántások

Közös emberi tulajdonságunk, hogy meg tudunk bántódni. Jézus azt mondja, hogy ezt közölnöm kell azzal, akinek sikerült engem megbántania. Csak azért mondhatja ezt, mert feltételezi rólunk, hogy nem tudjuk, vagy nem is akarjuk elviselni ezt az állapotunkat: megbántott voltunkat.

Jézus szövegében nem akárki bánt meg engem, hanem az egyik *testvérem*. Azaz olyan valaki, akinek semmi kétsége sem lehet a tekintetben, hogy nem szabad megbántania engem. Elég sok testvérem van, s magam is, hála Istennek, elég sokunknak vagyok a testvére. (A testvér az, akit főleg nem szabad megbántani; de aki még nem testvér, csak felebarátunk, azt sem szabad.) Engem sem szabad.

Testvérnek lenni – kölcsönös kapcsolat. Kölcsönösen megbánthatjuk egymást. Neked sem esik jól, ha megbántalak. Nekem sem esik jól, ha megbántasz. Te is tudod, hogy így van. Én is tudom.

Van, akivel csak négyhетенként találkozom. Megbánthatom négyhетенként is. Megbánthat négyhетенként is. Dehogy megyek oda hozzá figyelmeztetni őt. Dehogy jön oda hozzám. Rá se rántok. Rám se ránt. Ragtapaszt teszünk megbántás-sebünkre is, meg a szánkra is. Begyógyítja az. Így van? Így is lehet.

Csak hogy van olyan testvérem is, akivel nem négyhетенként találkozom, hanem sűrűbben. Mondjuk naponta. Reggel is, meg este is. Olyik napon reggeltől estig, és százszor is. Ezt a testvéremet hogyan is hívják? Megvan! Ez a

férjem, a feleségem! Ekkor is az a helyzet, hogy rá se ránt, hogy rá se rántok? Ilyenkor is ragtapasszal dolgozom? Akármiket írok is le a következő sorokban, menten az a sajátos körülmény, hogy sem férje, sem felesége *nem vagyok senkinek, nem vagyok senkinek...* (Ady). Amiket elmondok, nincsen kipróbálva. Hát éppen azért, mert felelőtlenül beszélhetek, elmélkedem az engem megbántó testvéreim közül éppen arról az egyetlenről, aki nekem nincs. Kérdezem tehát: Hogyan kell kezelni a virtuális férjet-feleséget?

Nem akarok Jézusnál okosabbnak lenni, de abszolút tapasztalatlanaságom ellenére az a sejtésem, hogy az emberiség összes megbántódásainak *tekintélyes* hányada származik ebből a forrásból – amely forrás esetemben csak virtuális. De ha a megbántódásoknak ezt az alighanem leggyakoribb eredőjét férjnek-feleségnek nevezné az emberiség, akkor mégiscsak foglalkozni kell ezzel az eredővel. Mert hát részint elfogyhat az imént említett ragtapasz, részint kiment már a forgalomból a régi, amelynek mostani neve a *Pofa be!* volna. S még inkább megszűnt a divatja az illőbb, a *férfiúi* elnevezésnek, a tegnapiak: *Asszony, hallgass!*

Mondom tehát ezek után mint virtuális férj, hogy én bizony oda nem menék az asszonypajtáshoz figyelmeztetni őt megbántódásomra, hanem elővenném ragtapaszomat, és a számra tenném. Nem volna ez a tapasztalható, de biztosan érezhető volna. Első hatá-

sa az lenne, hogy nem kellene hallanom aranyos feleségemtől... Mit? Hát ezt: *Csak Te ne beszélj!*...-megszólalásom várható, valószínű folytatását. Megúsznám annyival, amennyit már kaptam.

Még többet érne a másodlagos hatás, amely aranyos asszonykám belsejében játszódna le: *Miért hallgat? Mért nem védekezik? Mért nem mondja a magát? Hiszen még sok minden van bennem; amiket mondtam, az csak kezdete a bajaimnak. De hallgat. Miért? Hogyan folytassam, ha nem szól rá semmit, csak leül, s piszmoz tovább a számitógépén...?*

Tudományos nevet is adok a férj-feleség nevelésének erről a még nem szabadalmazott új technikájáról: Csinnálj pontosan úgy, mintha meg sem érintett volna az, aminek a célja az volt, hogy megbántsanak! A neve: *műráseránts technika*. Nagy jók várhatók e technikától. Megpróbálok felsorolni őket.

1. Szilencium. Nemcsak a szerzetházakban bevált önnevelési eszköz. A házasságokban is kipróbálandó. Hevesebb támadások esetén ez a csend úgy hathat, hogy *megáll a kanál a levegőben*. A csend hatására a támadó fél úgy érzi, hogy talán még sem volt teljesen igaza. Ennek feldolgozása a támadó félnek is időre és csendre van szüksége. Érzi, hogy ezt a témát nem lehet úgy folytatni, ahogyan elkezdte. Nem is volna jó most folytatni... S erőt vesz a házaspáron az őket

magukba fordító szilencium áldásos ereje.

2. Mind a két fél magára marad. Gondolkodik a történeteken, s előbb-utóbb óhatatlanul találkoznak magukban a Lélekkel, aki mindenképpen bennük

van, csak a támadások idején visszavonul és elhallgat.

3. Ereje csodálatos. Ez a *mű-ráse-ránts technika* képessé teszi a megbánott férjet arra is, hogy valamivel kedveskedjék immár egyáltalán nem táma-

dós kedvében levő párjának. Például ezzel: *Anyukám, ha elkészülsz az ebéddel, szívesen megerítek.* Aláírás: *Egy virtuális férj.* – Ki kérne belőle, kedves nem virtuális, de valóságos feleségek? Várom válaszokat.

## Szeptember 14. — Évközi 24. vasárnap — Jn 3,13–17 — Üdvözítés: tartalom és forma

El kellene mondani minden ember számára. Mit? Azt, hogy Jézus üdvösséget akar szerezni az egész világnak. (Csak a Bokor-iskola még alsó tagozatát látogatók számára: *üdvösség annyit jelent, hogy egy örökkévalóságon keresztül üdítő állapotban élhetünk.*) Hogyan jut el a jézusi küldetés tartalma minden emberhez? Úgy, hogy felteszszük az internetre? Úgy, hogy felolvassuk, amikor vasárnapra esik a keresztfelmagasztolásának ünnepe? Úgy, hogy a kétezer esztendő alatt életbe szólítunk néhány száz keresztény válásfelekezetet? Tapasztalhatjuk, hogy ezek a propagandaszerek eddigelé nem voltak eléggé hatékonyak. Reménykedjünk, hogy a következő kétezer esztendőben ugyanezek majd hatékonyabbak lesznek?

Én nem reménykedem bennük. Miért? Mert nem lehet vállalni a tartalom formá nélkül. Üdvösség nincsen szere-

tet nélkül – ez a tartalom. A szeretet átadásának pedig csak egyetlen hatékony módja van. Ez a hatékony mód a szeretet átadásának sajátos formája. Amit Jézus alkalmazott, amikor Tizenkettővé tette azokat, akinek át akarta adni a tartalmat, az üdvösséget: *tanítványait tanítókká nevelte.* Ha tanítókká, akkor tanítványnevelőkké is, akiknek a tanítványaiból újra csak tanítók lesznek, és így tovább, s így be nem iratkozik a Bokorba egész emberiség. Csak hatszáz millió tanító kell. Közösségeikben már elfér tizesével a hater ezer milliő, tehát: az egész emberiség.

Ennek az ellenkezője történik a világ minden vallásában, a miénkben is. A vallások azt hiszik magukról, hogy iskolák. Az iskolában van tanító bácsi, és vannak gyerekek. De kinőjük a gyerekkort, aztán búcsút mondunk az iskolának. Vannak ugyan infantilis felnőttek, akik halálukig járnak iskolába. Mennyi-

en vannak? Korunk társadalmában nagyjából öt százalékot tesznek ki – cakli-pakli. Ezekből kerülnek ki azok, akik a vallási tanító bácsit hallgatják életük végéig. Ők azok, akinek elég az üdvösségből annyi, hogy azt mondják: *És a te lelkeddel!*, meg hogy *Amen.*

S a Jóistennek ez elég? Nem hiszem, mert a Fiának biztosan nem elég. S nekem sem elég, aki magamra vettem az Isten gondját: *Hogyan lehet mindenkit ebbe az üdítő állapotba hozni? Hát úgy, hogy nyitva a templom a besétálni akarók számára – úgy nem.* Csak ha van négy-öt magyar meg nem-magyar, aki összehajol. Röviden: a *papi* vállalat nem képes felüldíteni az emberiséget. Csak az *összemberi* vállalat. Erről szól egy magyar nyelvű könyv. Címe: *Egyházrend.* Míg meg nem jelenteti a *vatikáni Polyglott Kiadó*, addig nem lesz rend. A megjelenés időpontja: sohanapján, borjúnyúzó kiskedden.

## Szeptember 21. — Évközi 25. vasárnap — Mt 20,1–16 — Mindenkienek egy dénár!

Ez az a lerágott csont, amelynek a hústát a világ számomra legkülönb társasága is kiköpte a szájából. Van néhány tagja e társasának, aki nem mosott utána azonnal fogat, ki sem öblítette a száját, s egy-két apró húscafat beakadt a fogai közé – nyugtalanítónak. Miért tesz még ez a társaság is így? Hát azért, mert lehet a nem-jézusi kereszténység

ügyében is utazni. *Lehet, de minnek?* S lehet a jézusi kereszténység ügyében is utazni, de árunkat nincs kinek eladni. Ennek a tapasztalati összefoglalása: *Kereszténység..., de kinek?* Kinek, az Isten szerelmére?

A hiányzó vásárlóközönség érzékenyebb szívű 1 ezreléke ezt mondja ennek a szegény, árúját senkire rászózni

nem tudó vigécnek: *Várj türelemmel, holnapra megtáltosodunk...* A 999 ezrelék normális meg nem mond semmit neki, csak magában mondja: *Szegény eszement!* (Mk 3,21)

A szegény eszement vigéc pedig majd elsírja bánatát valami kerti padon Jézusnak a mennyországban, ha van ott ilyen pad.

## Szeptember 28. — Évközi 26. vasárnap — Mt 21,28–32 — Az általánosító Jézus

Ez a Jézus sarkított. Ez a Jézus folyton általánosított. Ez a Jézus két részre osztotta a világot. Írástudók meg a hásonszőrűek volt az egyik rész. A vámosok meg a céda nők volt – a másik. Érttem Őt. Az írástudókból egyet sem tudott beválasztani a Tizenkettőbe, a vámosok közül pedig mégis meg tudta hívni csapatába Mátét. Az őt követő nőkből pedig a tisztas úriasszonyok közül senki sem csókolgatta össze-vissza a lábát, senki sem öntött egy font nárduskenetet a lábára, csak az, akinek üzletszerű nemi kéjelgés volt a korábbi munkaviszonya.

Az írástudó-fajta képtelen gondolkodása átalakítására (*meta-noiára*), mert a tisztességes és vallásos emberek cso-

portjába tartozik. Erre csak az képes, aki rá tud ébredni arra, hogy *Jaj, nagyon csúnyán éltem, Jaj, nagyon csúnyán éltem* (Ady). Csak ez utóbbiaknak lehet istenélményük, csak ők hallhatják meg Rilke szavát: *Du sollst dein Leben ändern!* Változtasd meg az életedet!

Mért általánosított Jézus? Mert általánosítás nélkül nem tudjuk kifejezni gondolatainkat. Bár így is lehet beszélni: „Szerény véleményem szerint az eurómilliárdosok egy része mintha nem minden szempontból kifogásolhatatlan meggondolásokat is engedélyezett volna talán olykor magának – ha nem tévedek, uraim!” Csak kifáradok, miközben ilyen mondatot hallok. De megértem azt, aki így beszél: *Jaj a gazdagoknak!*

*Könnyebb a tevének átjutni egy túfokon...*

Ezért aztán magam is általánosítottok: A papok 95%-a besúgó volt. Ha rám szólnak ezért, azonnal javítok: 96%. De nem csodálkozom becsülésem. Feloldozással töltjük az időnkét, miként a második fiú, minek következtében nem érünk rá a meta-noiára. Az első fiúnak más volt a foglalkozása, minek következtében volt ideje meggondolni, miért utasította el apja kérését.

Jézusnál minden egy srófra jár. Az első fiú – a vámos. Ha lányokról volna szó, az első lány – Mária Magdolna. Ezek azok, akik valamikor azt mondták Istennek, hogy *nem*, de aztán később csak kimentek szőlőt kapálni. Jó bor is termett kapálásuk nyomán.